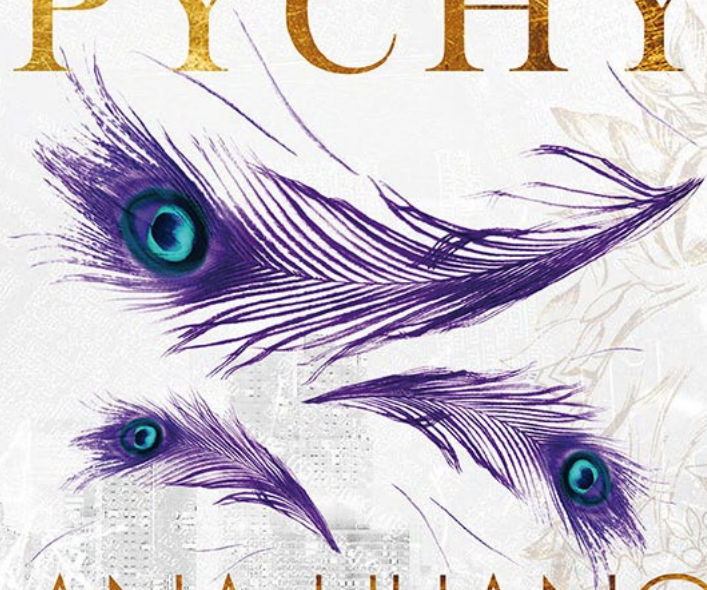

KRÁLOVÉ HRÍCHU

KNIHA 2

KRÁL PÝCHY

ANA HUANG

↳ BARONET

Král pýchy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Ana Huang
Král pýchy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRÁL
PÝCHY

KRÁL
PÝCHY

ANA HUANG

*Pro všechny dívky, které si myslí, že inteligence je sexy.
(A které vědí, že ti nejtišší jsou nejvýstřednější.)*

Playlist

I Knew You Were Trouble (Taylor's Version) – Taylor Swift

You Put a Spell on Me – Austin Giorgio

Love You Like a Love Song – Selena Gomez

Body Electric – Lana Del Rey

Collide – Justin Skye

Middle of the Night – Elley Duhé

Shameless – Camila Cabello

You Say – Lauren Daigle

Bleeding Love – Leona Lewis

Be Without You – Mary J. Blige

KAPITOLA 1

Isabella

Takže jsi *nepoužila* ty svítící kondomy, co jsem ti dala?“

„Ne. Promiň.“ Tessa mi oplatila zklamaný pohled zamračením. „Měli jsme teprve první rande. Kde jsi ty kondomy vůbec sehnala?“

„Minulý měsíc na neonové skate party.“ Na tu party jsem šla s nadějí, že mě vytrhne z plíživého životního stereotypu. Sice mě z něj nevytrhla, ale poskytla mi tašku rozkošných svítících tematických dárečků, které jsem rozdala kámošům. Protože jsem si naordinovala zákaz chlapů, musela jsem žít zprostředkovaně skrze kamarádky, což šlo těžko, když dotyčné kamarádky jaksi nespolupracovaly.

Tessa svraštila čelo. „Proč se na skate party rozdávaly kondomy?“

„Protože tyhle mejdany se vždycky zvrhnou ve strašný orgie,“ vysvětlila jsem. „Viděla jsem někoho jeden z těch kondomů použít přímo uprostřed ledové plochy.“

„Kecáš.“

„Ne.“ Doplnila jsem občerstvení a pak jsem se otočila, abych narovнала skleničky na víno, na whisky a další. „Šílený, co? Užila jsem si to, i když z některých věcí, co jsem tam viděla, jsem měla trauma ještě týden potom...“

Mlela jsem dál a jen napůl jsem věnovala pozornost tomu, co dělám. Po roce práce barmanky v klubu Valhalla, exkluzivním klubu pro bohaté a vlivné lidi, jsem většinu úkonů dělala z paměti.

Bylo pondělí, šest hodin večer – v jiných podnicích je v tuhle dobu happy hour v plném proudu, ale ve Valhalle je mrtvo. S Tessou jsme toho vždycky využívaly k tomu, abychom pokecaly o tom, co jsme dělaly o víkendu.

Do Valhally jsem chodila jen kvůli výplatě, dokud nedokončím knihu a nebude ze mě publikující autorka, nicméně bylo pěkné pracovat s někým, koho mám fakt ráda. Většina mých předchozích kolegů byli patolizalové.

„Vyprávěla jsem ti o tom nahém vlajkonošovi?“ zeptala jsem se. „Byl jedním z těch, co se orgií vždycky účastní.“

„Eh, Iso.“ Moje jméno řekla naprosto netessovsky, bylo to spíš takové zapištění, ale já byla moc rozjetá na to, abych zmlkla.

„Upřímně, nikdy mě nenapadlo, že uvidím svítícího ptáka v –“

Moje tlachání přerušilo zdvořilé zakašláání.

Zdvořilé *mužské* zakašláání, které rozhodně nepocházelo od mé oblíbené kolegyně.

Zastavila jsem se uprostřed pohybu. Tessa znovu zapištěla, tentokrát nervózně, čímž mi potvrdila to, co jsem už tušila: příchozí je člen klubu, nikoli náš pohodový manažer ani nějaký člen ochranky, který si sem přišel udělat pauzičku.

A dotyčný host mě zrovna slyšel mluvit o svítících ptácích.

Do hajzlu.

Rozhořely se mi tváře. K čertu s dokončením rukopisu; v tu chvíli jsem si ze všeho nejvíc přála, aby se rozevřela země a celou mě pohltila.

Bohužel se mi pod nohama ani jedinkrát neotřásla, takže jsem spolkla svoje ponížení, narovнала se, pokusila se nasadit svůj nejlepší úsměv a otočila se.

Ještě jsem ani úplně nezvedla koutky, když mi rty zamrzly. Zastavily se uprostřed pohybu, jako když se nemůže kompletně načíst webová stránka.

Protože ani ne metr a půl ode mě stál Kai Young, tvářil se zmateně a vypadal tak krásně, že by to mělo být trestné.

Vážený člen vedoucího výboru klubu Valhalla, dědic miliardového mediálního impéria a muž se zvláštní schopností se *pokaždé* objevit uprostřed mých nejtrapnějších řečí, Kai Young.

Ve tváři se mi ještě víc rozhořel pocit trapnosti.

„Omlouvám se, že ruším,“ řekl a jeho neutrální tón nijak neprozrazoval, co si o našem rozhovoru myslí. „Ale chtěl bych si objednat pití, prosím.“

Přestože jsem tak akorát toužila schovat se pod bar, dokud neodejde, nedokázala jsem zabránit tomu, abych se neztratila ve zvuku jeho hlasu. Hluboký, klidný a sametový, s tak nóbl britským přízvukem, že by zahanbil i zesnulou královnu. Protékal mi pod kůží jako půl tuctu panáků silné whisky.

Celé moje tělo pohltilo teplo.

Kai lehce zvedl obočí a mně došlo, že jsem veškerou svou pozornost soustředila na jeho hlas a ještě jsem neodpověděla na jeho žádost. Tessa, ta malá zrádkyně, se mezitím vytratila dozadu do skladu a nechala mě se

s tím vypořádat samotnou. *Kondom už ze mě nikdy nevytříská.*

„Samozřejmě.“ Odkáslala jsem si a pokusila se uvolnit houstnoucí napětí. „Ale obávám se, že svítící gin s tonikem nepodáváme.“ *Beztak tu nemáme ultrafialové žárovky, aby tonik svítil.*

Věnoval mi nic neříkající pohled.

„Narážím na to, jak jste mě posledně slyšel mluvit o kon— ehm, ochranných prostředcích,“ řekla jsem. *Nic.* Podle jeho neexistující reakce jsem klidně mohla blábolit o pravidelné dopravní špičce. „Objednal jste si jahodový gin s tonikem, protože jsem mluvila o kondomech s jahodovou příchutí...“

Zamotávala jsem se do toho čím dál víc. Nechtěla jsem Kaiovi připomínat, jak mě na podzimním gala-večeru v klubu zaslechl hovořit o jahodových kondomech, ale musela jsem říct něco, co by jeho pozornost odvedlo, no, od momentální nepříjemné situace spojené s kondomy.

Fakt bych měla v práci přestat mluvit o sexu.

„No nic,“ řekla jsem rychle. „Dáte si to, co obvykle?“

Když pominu, že si jedinkrát dal jahodový gin s tonikem, Kai si pokaždé objednával skotskou bez ledu. Byl předvídatelnější než písnička Mariah Carey o Vánocích.

„Dneska ne,“ řekl klidně. „Místo toho si dám odpolední smrt, *Death in the Afternoon.*“ Zvedl knihu a já jsem spatřila název načmáraný na opotřebované obálce. *Komu zvoní hrana* od Ernesta Hemingwaye. „Připadá mi to příhodné.“

Koktejľ *Death in the Afternoon* vymyslel sám Hemingway a je to prostý míchaný drink ze šampaňského a absintu. Jeho duhově zelená barva se navíc u obvyklých nápojů nejmííc blížila něčemu, co by svítilo ve tmě.

Přimhouřila jsem oči a nebyla si jistá, jestli je to náhoda, nebo si ze mě utahuje.

Oplácel mi pohled s neproniknutelným výrazem ve tváři.

Tmavé vlasy. Ostře řezané rysy. Úzké černé obroučky a oblek tak dokonale padnoucí, že musel být šitý na zakázku. Kai byl ztělesněním aristokratické kultivovanosti a britský stoicismus, který k ní patřil, ovládal na jedničku.

Obvykle jsem se v lidech dokázala dobře vyznat, ale jeho jsem znala už rok, a zatím jsem pod jeho masku neviděla. Štvalo mě to víc, než jsem si chtěla přiznat.

„Jedna odpolední smrt, hned to bude,“ řekla jsem nakonec.

Připravovala jsem jeho pití, zatímco on se posadil na své obvyklé místo na konci baru a vytáhl z kapsy kabátu notýsek. Moje ruce pracovaly automaticky, ale moje pozornost tékala mezi sklenicí a mužem, který si mlčky četl. Občas přestal a něco si zapsal.

To samo o sobě nebylo nic neobvyklého. Kai sem často chodil sám si číst a popít, než nastal večerní mumraj. Ovšem to, kdy se tu zjevil, neobvyklé bylo.

Bylo pondělí odpoledne, tři dny a dvě hodiny před jeho každotýdenním příchodem přesně ve stejný čas ve čtvrtek večer. Porušoval harmonogram.

Kai Young *nikdy* neporušoval harmonogram.

Zvědavost a neobvyklá zadýchanost mě zpomalily, když jsem mu nesla pití. Tessa byla pořád ve skladu a s každým krokem bylo ticho tíživější.

„Děláte si výpisky?“ Položila jsem koktejl na ubrousek a nakoukla do notýsku. Ležel rozevřený vedle Kaiova románu a stránky byly zaplněné úhledným, precizním černým písmem.

„Překládám tu knížku do latiny.“ Otočil stránku a načmáral další větu, aniž by vzhlédl nebo se dotkl drinku.

„Proč?“

„Odpočívám u toho.“

Zamrkala jsem a byla si jistá, že jsem špatně slyšela. „Překládat pětisetstránkový román do latiny a zapisovat to rukou berete jako *odpočinek*?“

„Ano. Kdybych chtěl namáhat mozek, překládám učebnici ekonomie. Překlad beletrie si schovávám na volné chvíle.“

Vysvětlil to tak nenuceně, jako by to měl stejně obvyklé a zažité jako přehodit kabát přes opěradlo pohovky.

Zírala jsem na něj. „Ty jo. To je...“ Nenacházela jsem slova.

Věděla jsem, že si boháči potrpí na zvláštní koníčky, většinou to ale byly zábavné výstřednosti jako pořádání okázalých svateb pro domácí mazlíčky nebo koupání v šampaňském. Kaiův koníček byl prostě *nudný*.

Zacukaly mu koutky a kromě rozpaků mě zavalilo i náhlé poznání. *Zřejmě jde o téma dnešního dne*. „Děláte si ze mě srandu.“

„Ne tak docela. Vážně je to pro mě *odpočinek*, i když nejsem zrovna fanouškem učebnic ekonomie. Na Oxfordu jsem jich měl dost.“ Kai konečně vzhlédl.

Srdce mi vyskočilo až do krku. Zblízka byl tak krásný, že skoro bolelo dívat se mu do očí. O čelo se mu otíraly husté černé vlasy a rámovaly rysy podobné hercům z dob klasického Hollywoodu. Vystoupilé lícní kosti se svažovaly k hranaté čelisti a pěkně tvarovaným rtům, zatímco hluboké hnědé oči se leskly za brýlemi, které ho dělaly ještě přitažlivějším. Bez nich by jeho přitažlivost působila neosobně, téměř dě-

sivě, protože byl tak dokonalý, ale s brýlemi působil přívětivě. Lidsky.

Tedy pokud nebyl zabraný do překladu klasiků nebo vedení rodinné mediální společnosti. S brýlemi, nebo bez nich, ani jedna z těchhle věcí nepůsobila nijak *přívětivě*.

Když se natáhl pro pití, zachvěla jsem se. Ruku jsem měla pořád položenou na baru. Nedotkl se mě, ale cítila jsem teplo jeho těla tak skutečně, jako by to udělal.

Chvění se šířilo, vibrovalo mi pod kůží a bralo mi dech.

„Isabello.“

„Mhm?“ Když jsem se nad tím zamyslela, proč vlastně Kai potřebuje brýle? Je dost bohatý na to, aby si mohl zaplatit laserovou operaci očí.

Ne že bych si stěžovala. Možná je nudný a trochu upjatý, ale opravdu –

„Ten pán na druhém konci baru se snaží upoutat vaši pozornost.“

To byl nepřijemný návrat do reality. Zatímco jsem zírala na Kaie, do baru se začali trousit noví hosté. Tessa se vrátila za bar a věnovala se nějakému fajnově oblečenému páru, zatímco další člen čekal, až ho někdo obslouží.

Do háje.

Spěchala jsem k němu a nechala za sebou Kaie s pobaveným výrazem ve tváři.

Když jsem zákazníka obsloužila, přišel další a pak zase další. Ve Valhalle začala happy hour a neměla jsem čas se zabývat Kaiem nebo jeho prapodivným způsobem relaxace.

Následující čtyři hodiny jsme s Tessou pracovaly v důvěrně známém rytmu.

Počet členů Valhally byl omezený na sto, takže ani ty nejrušnější noci nebyly ve srovnání s blázincem, na který jsem bývala zvyklá v baru v centru města, ničím. Přestože bylo návštěvníků klubu méně, vyžadovali víc hýčkáni a pohlazení ega než běžný student z bratrstva nebo opilá svobodná dívka. Když se blížila devátá, byla jsem na zhroucení a sakra ráda, že mám jen poloviční směnu.

Přesto jsem neodolala a občas se na Kaie podívala. Obvykle z baru po hodině nebo dvou odešel, ale pořád tu seděl, popíjel a povídal si s ostatními členy, jako by nebyl nikde jinde raději.

Něco je špatně. Když pomínu neobvyklý čas jeho návštěvy, jeho dnešní chování naprosto neodpovídalo předchozím vzorcům, a čím víc jsem ho zkoumala, tím víc jsem si všímala znamení, že má nějaké problémy: ztuhlost v ramenou, drobná vráska mezi obočím, napjatý úsměv.

Možná to způsobil šok z toho, že Kaie vidím v neobvyklém čase, nebo jsem se mu možná snažila oplatit všechny ty okamžiky, kdy mě mohl nechat vyhodit za nevhodné chování (třeba kvůli tomu, že mluvím v práci o sexu), ale nestěžoval si na mě... Ať už to bylo cokoli, přimělo mě to zajít za ním během pauzy s dalším drinkem. Bylo to ideální načasování, chlápek, se kterým si povídal, zrovna odešel a Kai u baru zase osířel.

„Jahodový gin s tonikem. Na mě.“ Posunula jsem skleničku po baru. Zničehonic mě to napadlo a myslela si, že to je vtipný způsob, jak mu zvednout náladu, i když to bude na můj účet. „Vypadá to, že potřebujete vzpruhu.“

Zareagoval tázavě povytaženým obočím.

„Jste tu mimo harmonogram,“ vysvětlila jsem. „Nikdy byste ho neporušil, kdyby se něco nestalo.“

Obočí se vyhladilo a v koutcích očí se vyrýsovala nepatrná vráska. Z toho nečekaně roztomilého pohledu se mi zastavilo srdce.

Je to jen úsměv. Vzpamatuj se.

„Netušil jsem, že věnujete tolik pozornosti mému časovému rozvrhu.“ Kaiův hlas byl podbarvený smíchem.

Už podruhé mě ten večer polilo horko. *To mám za to, že jsem milosrdná samaritánka.*

„Nijak extra,“ ohradila jsem se. „Co jsem tu začala pracovat, chodíte do baru každý týden, ale nikdy ne v pondělí. Jsem jen všímavá.“ Tady jsem měla skončit, ale pusa mi jela rychleji, než mi pracoval mozek. „Buďte klidný, nejste můj typ, takže se nemusíte bát, že bych vás chtěla sbalit.“

Což byla pravda. Objektivně vzato jsem si uvědomovala, že je Kai přitažlivý, ale měla jsem ráda drsnější typy. On byl tak pruderní, až to hezké nebylo. A i kdyby nebyl, kamarádičkování mezi členy a zaměstnanci klubu bylo přísně zakázané a já jsem opravdu netoužila po tom, aby byl můj život kvůli nějakému chlapovi zase vzhůru nohama, děkuju pěkně.

To ale nebránilo mým zrádným hormonům, aby sténaly pokaždé, když ho viděly. Bylo to sakramentsky otravné.

„Dobře, že to vím.“ V očích mu pobaveně zajiskřilo a přiložil si skleničku ke rtům. „Děkuju. Pro jahodový gin s tonikem mám slabost.“

Tentokrát se mi tep ani tak nezpomalil, jako spíš úplně zastavil, i když jen na zlomek vteřiny.

Slabost? Co tím myslíš?

Nic tím nemyslí, zabručel mi vzadu v hlavě hlas. Mluví o pití, ne o tobě. Navíc není tvůj typ. Pamatuješ? Zmlkni, Debbie Downerová.

Paráda. Teď se moje vnitřní hlasy hádají. Ani jsem

netušila, že *mám víc* než jeden. Jestli tohle není znamení, že se potřebuju vyspat, a ne si další noc lámat hlavu nad rukopisem, pak už nic.

„Není zač,“ řekla jsem s menším zpožděním. Pulz mi bubnoval v uších. „No, měla bych –“

„Promiň, že jdu pozdě.“ Na židli vedle Kaie se posadil vysoký blonděák, jehož hlas byl stejně ostrý jako pozdní zářijový chlad, který se mu lepil na kabát. „Protáhla se mi schůzka.“

Věnoval mi krátký pohled, než se obrátil ke Kaiovi. Tmavě zlaté vlasy, tmavě modré oči, postava modela od Calvina Kleina a vřelost ledovce z *Titaniku*. Dominic Davenport, současný král Wall Street.

Poznala jsem ho na první pohled. Bylo těžké tu tvář zapomenout, ačkoli jeho sociální dovednosti by zasloužily vypilovat.

Přepadla mě úleva a nepříjemný pocit zklamání, ale nečekala jsem, až Kai odpoví. Zamířila jsem na druhou stranu baru a štválo mě, jak ve mně jeho poznámka o *slabosti* přetrvává, jako by šlo o něco jiného než o letnou poznámku.

Jestli on nebyl můj typ, já *rozhodně* nebyla jeho. Chodil s takovými ženami, které zastávaly funkci v charitativních výborech, trávily léto v Hamptonu a nosily perly sladěné s obleky od Chanelu. Na ničem z toho nebylo nic špatného, ale taková jsem nebyla.

Svou přehnanou reakci na jeho slova jsem přičítala tomu, že jsem si chlapy zakázala. Tak moc jsem toužila po doteku a lásce, že bych nejspíš vrněla blahem, kdyby na mě zamrkal ten polonahý kovboj, co se neustále potuluje po Times Square. S Kaiem samotným to nijak nesouviselo.

Po zbytek večera jsem se na jeho stranu baru už nevrátila.

Naštěstí jsem měla poloviční směnu, takže jsem mohla odejít dřív. Za pět deset jsem předala zbývající účty Tesse, rozloučila se a vzala si ze šatny tašku, aniž bych se podívala na jistého miliardáře, co má rád Hemingwaye.

Přísahala bych, že jsem na zádech cítila hřejivý dotek tmavých očí, když jsem odcházela, ale neotočila jsem se, abych se přesvědčila. Bylo lepší to nevědět.

Chodba byla takhle pozdě v noci tichá a liduprázdná. Oči se mi klížily vyčerpáním, ale místo abych zamířila k východu a do své pohodlné postele, vyrazila jsem doleva k hlavnímu schodišti.

Měla jsem jít domů, abych splnila svůj denní cíl napsaných slov, ovšem nejdřív jsem potřebovala inspiraci. Nedokázala jsem se soustředit, když mi hlavu zaplavil stres z toho, že civím na prázdnou stránku.

Slova se ze mě valila proudem, tři čtvrtiny svého erotického thrilleru jsem napsala za méně než šest měsíců. Pak jsem si to přečetla, nenáviděla to a zavrhlá to ve prospěch nového projektu. Bohužel spolu s tím se vypařila i kreativita, která živila můj první drajv. Měla jsem štěstí, když jsem v posledních dnech napsala víc než dvě stě slov denně.

Vyšla jsem po schodech do patra.

V pracovní době byly vymoženosti klubu zaměstnancům zapovězené, ale zatímco bar byl otevřený až do tří ráno, zbytek budovy se zavíral v osm. Neporušovala jsem žádná pravidla, když jsem navštěvovala svou oblíbenou místnost, abych se malinko odreagovala.

Přesto jsem po hustém perském koberci našlapovala jen zlehka. Dozadu, ještě dozadu, celou cestu kolem herny s kulečnickem, kosmetického salonu a salonku zařízeném v pařížském stylu, až jsem došla ke známým

dubovým dveřím. Mosazná klika byla chladná a hladká, když jsem ji stiskla.

Patnáct minut. Víc nepotřebuju. Pak půjdu domů, umyju se a budu psát.

Ale jako obvykle, když jsem si sedla, ztratila jsem pojem o čase. Z patnácti minut se stalo třicet, z nich bylo pětáctyřicet a já jsem se tak ponořila do své aktivity, že jsem ani nezaregistrovala, když mi za zády zavrzaly dveře.

Ne, dokud nebylo příliš pozdě.

KAPITOLA 2

Kai

Neříkej mi, že jsi mě sem pozval, abych se díval, jak už po desáté čteš Hemingwaye.“ Dominic se bez zájmu podíval na mou knihu.

„Nikdy jsi mě neviděl číst Hemingwaye.“ Zadíval jsem se za bar, ale Isabella už se přesunula k dalšímu zákazníkovi a zůstal po ní jen gin s tonikem.

V drinku líně plavaly jahody, jejichž zářivě rudá barva ostře kontrastovala s umírněnými zemitými odstíny baru. Obvykle jsem se sladkým nápojům vyhýbal; hořký žár a tlumená jantarová barva skotské mi vyhovovaly mnohem víc. Ale jak jsem řekl, pro tuhle konkrétní příchuť jsem měl slabost.

Fajn, ale kdyby sis to rozmyslela, mám kondomy s jahodovou příchutí. Extra velké, s vroubky, abys –

Omlouvám se, že ruším, ale rád bych si objednal další pití.

Gin s tonikem. S jahodovou příchutí.

Při vzpomínce na Isabellin zděšený výraz mnou projelo nedobrovolné pobavení. Na loňském podzimním galavečeru jsem přerušil její rozhovor s Vivian

ohledně kondomů a tu interakci jsem měl pořád v živé paměti.

At' jsem chtěl, nebo ne, pamatoval jsem si *všechny* naše interakce do těch nejmenších detailů. Vlétla mi do života jako tornádo, během své první směny ve Valhalle mi připravila jiné pití a od té doby mi nezmizela z hlavy.

Bylo to protivné.

„Ještě jsem tě na vlastní oči neviděl ho číst.“ Dominic zapálil a zhasl zapalovač, čímž přitáhl mou pozornost zpět k sobě. Nekouřil, přesto u sebe ten zapalovač nosil stejně, jako pověřivý člověk lpí na talismanu pro štěstí. „Ale dokážu si představit, že přesně to děláš, když jsi každý večer zalezlý ve své knihovně.“

Protlačil jsem přes svou rozjitřenou náladu úsměv. „Trávíš hodně času tím, že si mě představuješ v knihovně, co?“

„Jen proto, abych si řekl, jak smutná je tvoje existence.“

„Říká workoholik, který tráví většinu nocí v kanceláři.“ Byl zázrak, že pro to má jeho žena takové pochopení, jaké má. Alessandra je světice.

„Je to pěkná kancelář.“ Zapálil zapalovač. Zhasl. Drobný plamínek se rozhořel, jen aby v jeho rukou rychle zemřel. „Kdybys mi nevolal, už bych tam byl. Tak co máš tak naléhavého, že jsi trval na tom, abych sem dorazil zrovna v pondělí?“

Požádal jsem ho o to, netrval jsem na tom, ale nedělal jsem si hlavu s tím, abych ho opravoval. Místo toho jsem si strčil propisku, knížku a notes do kapsy kabátu a přešel rovnou k věci. „Dneska mi volali.“

Dominicova unuděná netrpělivost zmizela a objevil se jiskra zájmu. „Takhle brzo?“

„Jo. Pět kandidátů včetně mě. Volit se bude za čtyři měsíce.“

„Vždycky jsi věděl, že to nebude snadný.“ Dominic poklepal na kolečko zapalovače. „Ale to hlasování je jen formalita. Samozřejmě vyhraješ.“

Odpověděl jsem neurčitým povzdechem.

Jako nejstarší dítě a předpokládaný dědic společnosti Young jsem celý život očekával, že se stanu jejím generálním ředitelem. Ale funkci jsem měl převzít za pět až deset let, ne za čtyři měsíce.

Hrudí mi projela čerstvá vlna obav.

Leonora Youngová by se nikdy dobrovolně nevzdala moci tak brzy. Bylo jí teprve osmapadesát. Byla bystrá, zdravá, správná rada ji zbožňovala. Její život se točí kolem práce a toho, aby mě tlačila do ženění, přesto to byla bezpochyby ona, kdo mě a další čtyři vedoucí pracovníky odpoledne při videokonferenci informoval, že máme velikou naději uspět při volbě o místo generálního ředitele.

Žádné varování, žádné podrobnosti, jen datum a čas hlasování.

Nepřítomně jsem přešel rukou po sklenici s ginem a tonikem a její hladké křivky mě nečekaně uklidňovaly.

„Kdy tu zprávu zveřejní?“ zeptal se Dominic.

„Zítřka.“ Což znamená, že příští čtyři měsíce se na mě budou upírat všechny oči a budou čekat, až něco podělám. To se nikdy nestane. Na to mám moc velkou sebekontrolu.

Přestože tu technicky vzato bylo pět kandidátů, pozice byla moje. Nejen proto, že jsem Young, ale i proto, že jsem nejlepší. Moje výsledky jako generálního ředitele severoamerické divize firmy hovoří samy za sebe. Měla nejvyšší zisky, nejmenší ztráty a nejlepší inovace, ačkoli někteří členové správní rady s mými rozhodnutími ne vždycky souhlasili.

O výsledek volby jsem strach neměl, nicméně to načasování mi dělalo starosti a z toho, co mělo být vrcholem mé kariéry, se stala rozvířená kaluž neklidu.

Pokud si Dominic všiml mého nevalného nadšení, nedal to nijak najevo. „Trh si na tom smlsne.“ Skoro jsem viděl, jak v hlavě počítá.

Dřív bych jako prvnímú zavolal Dantemu a vypotil starosti v boxerském ringu, ale co se oženil, od-táhnout ho od Vivian na neplánovaný zápas bylo těžší než vytrhnout psovi kost z tlamy.

Nejspíš to tak bylo nejlepší. Dante by mou klidnou masku ihned prohlédl, zatímco Dominica zajímala jen fakta a čísla. Pokud něco nehne trhem nebo nerozmnoží jeho konto, nezajímá ho to.

Sáhl jsem po drinku, zatímco mi předkládal své prognózy. Zrovna jsem dopil gin, když se ozval pronikavý hrdelní smích, který upoutal mou pozornost.

Sklouzl jsem pohledem přes Dominicovo rameno a spočinul na Isabelle, která si povídala s dědičkou kosmetické firmy na konci baru. Řekla něco, co obvykle rezervovanou členku smetánky přimělo se smát, a ženy k sobě měly skloněné hlavy jako nejlepší kamarádky, které klábosí u oběda. Isabella sem tam divoce gestikulovala a místnost zaplnila další salva jejího charakteristického smíchu.

Ten zvuk mi pronikl do hrudi a zahřál ji víc než alkohol, který mi nalila.

S fialovočernými vlasy, uličnickým úsměvem a tetováním na vnitřní straně levého zápěstí tu vypadala stejně nepatřičně jako diamant mezi kamením. Ne proto, že byla barmanka v místnosti plné miliardářů, ale proto, že v potemnělých, konzervativních prostorech Valhally zářila příliš jasně.

Obávám se, že svítící gin s tonikem nepodáváme.

Na rty se mi vkradl nepatrný úsměv, než jsem ho potlačil.

Isabella byla odvážná, impulzivní a představovala všechno, čemu jsem se u známostí obvykle vyhýbal. Cenil jsem si decentního chování. Tím ona neoplývala, jak se dalo odhadnout z její evidentní úchyšky diskutovat o sexu na těch nejnevhodnějších místech.

A přesto mě něčím přitahovala jako siréna, která k sobě láká námořníka. Bezpochyby ničivá, nicméně tak nádherná, že to za zničení skoro i stojí.

Skoro.

„Víš to Dante?“ zeptal se Dominic. Skončil se svými předpověďmi ohledně trhu, z nichž jsem slyšel jen půlku, a teď vyřizoval na telefonu e-maily. Ten člověk pracuje déle než kdokoli jiný, koho znám.

„Ještě ne.“ Sledoval jsem, jak se Isabella odtrhla od dědičky kosmetické firmy a vrtala se v pokladně. „Dneska má rande s Vivian. Dal zřetelně najevo, že ho nikdo nesmí vyrušovat, pokud nebude umírat – a to pouze v tom případě, že všechny ostatní osoby na seznamu kontaktů mají něco na práci.“

„Celý on.“

„Hmm,“ souhlasil jsem roztěkaně.

Isabella dokončila práci u pokladny, pověděla něco druhé barmance a pak zmizela vzadu. Musela jí skončit směna.

Něco mi rozechvělo útroby. Ať jsem se snažil sebevíc, nemohl jsem to popsat jako cokoli jiného než zklamání.

Téměř rok jsem si od Isabelly úspěšně držel odstup a byl jsem dostatečně znalý řecké mytologie, abych chápal, jak hrozné osudy čekají námořníky, kteří se nechají zlákat zpěvem sirén. To poslední, co bych měl udělat, bylo jít za ní. A přesto...

Jahodový gin s tonikem. Na mě. Vypadá to, že potřebujete vzpruhu.

Sakra.

„Omlouvám se, dneska večer to zabalím brzo, právě jsem si vzpomněl, že musím vyřídit něco neodkladného.“ Vstal jsem a sundal kabát z háčku pod barem. „Vrátíme se k našemu rozhovoru později? Dnešní pití je na mě.“

„Jasně. Až budeš mít čas,“ řekl Dominic a znělo to, jako by s ním můj náhlý odchod ani nehnul. Když jsem zaplatil naši útratu, nezvedl hlavu. „Hodně štěstí s tím zítřejším zveřejněním.“

Bezmyšlenkovité cvakání jeho zapalovače mě pronásledovalo přes půl místnosti, dokud ho nepohltil narůstající hluk v baru. Pak jsem se ocitl na chodbě, zavřely se za mnou dveře a jediný zvuk vydávaly mé tiché kroky.

Nebyl jsem si jistý, co budu dělat, až Isabellu doženu. Přestože jsme se znali – její nejlepší kamarádka Vivian byla Danteho manželka –, my dva jsme kamarádi nebyli. Ale ta novinka ohledně postu generálního ředitele mě rozhodila, stejně jako Isabellin nečekaný, ale promyšlený dárek.

Nebyl jsem zvyklý, že by mi lidi něco nabízeli, aniž by čekali něco na oplátku.

Na rtech se mi objevil skleslý úsměv. Co to vypovídá o mém životě, když je vrcholem mého večera obyčejný drink zdarma od známé?

Vyšel jsem po schodech a srdce mi vyrovnaně tlouklo, přestože mě nějaký tichý hlásek nabádal, ať se otočím a zdrhám na druhou stranu.

Jednal jsem instinktivně. Třeba tady ani není, a pokud je, rozhodně bych ji neměl hledat. Ale moje obvyklá zdrženlivost se rozpadla pod naléhavější touhou

po rozptýlení. Potřeboval jsem s tou frustrující touhou něco udělat, a pokud nedokážu přijít na to, co se děje s matkou, pak musím přijít na to, co se děje se mnou. Co mě na Isabelle tak zajímá? Najít odpověď na tohle by dnes v noci mohlo být to nejsnadnější.

Během našeho rozhovoru po videokonferenci mě matka ujistila, že je v pořádku. Není nemocná, neumírá, ani ji nikdo nevydírá; prostě je připravená na změnu.

Kdyby šlo o kohokoli jiného, bral bych její slova za bernou minci, jenomže moje matka nedělala věci jen tak. Bylo to proti její přirozenosti. Ale nemyslel jsem si, že lže; znám ji dost dobře na to, abych odhalil jakékoli znamení, že blafuje, a během našeho hovoru jsem žádná neodhalil.

Čelo se mi frustrovaně stáhlo. Nedávalo mi to smysl.

Pokud nešlo o zdraví ani o vydírání, co jiného by to mohlo být? Neshody se správním radou? Potřebuje se po desetiletích vedení multimiliardové korporace odreagovat? Ovládá její tělo nějaký mimozemšťan?

Byl jsem tak zabraný do svých myšlenek, že jsem nepostřehl tlumené tóny klavíru, které se nesly chodbou, dokud jsem nestál přímo před místem, odkud přicházely.

Takže tu přece jen je.

Tep mi na vteřinu zakolísal, tak nepatrně a rychle, že jsem si toho vypadnutí z rytmu sotva všiml. Zamračený výraz mi zmizel z tváře, vystřídala ho zvědavost a pak úžas, když víření not zapadlo na místo a přišlo poznání.

Hrála Beethovenovu sonátu pro klavír č. 29 B dur, takzvanou sonátu pro kladívkový klavír, jednu z nejnáročnějších skladeb, které kdy kdo pro klavír složil. A hrála ji moc dobře.

Nečekaný příval šoku mi vyrazil dech z plic.

Zřídka kdy jsem tu sonátu slyšel hrát v tempu, ve kterém se má hrát, a ohromující zjištění, že Isabella dokáže podat lepší výkon než leckteří zkušení profesionálové, přebilo veškeré výhrady, jež jsem měl ohledně toho, že ji hledám.

Musel jsem to vidět na vlastní oči.

Po krátkém váhání jsem sevřel kliku, stiskl ji a vešel dovnitř.

KAPITOLA 3

Kai

Hudební salonek byl velký jako každý jiný salonek v klubu, široké sametové luxusní závěsy dosahovaly až k podlaze a na tmavě růžových stěnách lehce zářily zlaté svícny. Uprostřed pódia se hrdě tyčil klavír značky Steinway, jehož naleštěné černé křivky byly potažené stříbrným měsíčním svitem.

Seděla u něj zády ke mně a prsty jí létaly po klávesách téměř závratnou rychlostí. Zrovna se dostala k závěrečné větě sonáty.

Odvážný trylek ohlásil začátek prvního motivu, který se v následujících dvou stech a něco taktech splétal, rozkládal a obracel. Pak nastalo ticho, přestávka, než se rozezněl chór druhého motivu.

Něžný, podmanivý, důstojný...

Dokud se znovu neozval první motiv, jehož kvapné tóny převálcovaly klidnější existenci jeho nástupce s takovou intenzitou, že nebylo možné, aby se mu druhý motiv nepodřídil. Oba motivy se proplétaly, jejich charakter se diametrálně odlišoval, ale jejich spojení

bylo nevyslovitelně krásné, stoupalo výš a výš a ještě výš...

Pak přišel pád, volně klesající velké finále, které se v nádherné smršti dvojitých trylků, paralelních stupnic a skočných oktáv vrhlo ze skály.

Celou tu dobu jsem tam jen stál a srdce mi bušilo z naprosté neschopnosti pochopit, čeho jsem svědkem.

Stejnou sonátu jsem už hrál. Mnohokrát. Ale ani jednou to neznělo takhle. Závěrečná věta měla být prosycená žalem, emocionálně vyčerpávající dvacetiminutovka, která si od kritiků vysloužila tklivé superlativy. V Isabelliných rukou se ale proměnila v cosi povznášejícího, skoro radostného.

Její technika nebyla dokonalá. Některé tóny hrála příliš těžce, jiné moc lehce a prstoklad neměla dostatečně rozvinutý, aby dala vyniknout všem melodickým linkám. Přesto dokázala nemožné.

Vzala bolest a proměnila ji v naději.

Poslední tón zůstal viset ve vzduchu, plný napětí, než dozněl a nastalo ticho.

Kouzlo, které mě drželo v zajetí, pominulo. Plíce se mi zase naplnily vzduchem, ale když jsem promluvil, můj hlas zněl drsněji než obvykle. „Působivé.“

Než mi ze rtů sklouzla poslední slabika, Isabella viditelně ztuhla. Otočila se a ve tváři se jí zračila panika. Když mě spatřila, uvolnila se, ale o vteřinu později znovu ztuhla.

„Co tady děláte?“

Koutky úst mi pobaveně zaškubaly. „Na to bych se měl zeptat já vás.“

Neprozdíral jsem, že vím, že do místnosti s klavírem tajně chodí už několik měsíců. Zjistil jsem to náhodou, když jsem se jednou v noci zdržel v knihovně a vyšel právě včas, abych přistihl Isabellu, jak se

s provinilým výrazem plíží ven. Nevšimla si mě, ale od té doby jsem ji slyšel hrát několikrát. Knihovna byla hned vedle salonku s klavírem. Když jsem si sedl ke stěně mezi místnostmi, slyšel jsem tlumené melodie přicházející z druhé strany. Představovaly pro mě podivně uklidňující soundtrack k práci. Dnes večer jsem ji ale poprvé slyšel hrát něco tak složitého jako sonátu pro kladívkový klavír.

„Pokud tu není nikdo jiný, můžeme salonek po zavírací době používat,“ řekla Isabella a vzdorně vystrčila bradu. „Ale teď tu někdo je.“ Zaváhala a obočí se jí pevně stáhlo.

Chtěla vstát, já však zavrtěl hlavou. „Zůstaňte. Pokud nemáte na noc jiné plány.“ Další nedobrovolná jiskřička pobavení. „Slyšel jsem, že teď letí neonové skate party.“

Na tvářích se jí rozlil ruměnc, ale pozvedla bradu a počastovala mě povýšeným pohledem. „Poslouchat cizí rozhovory je neslušné. To vás v internátní škole nenaučili?“

„*Au contraire*, tam se zrovna odposlouchává nejvíc. Co se týká toho, z čeho mě obviňujete, nejsem si jistý, co tím myslíte,“ řekl jsem klidně. „Jen jsem komentoval trendy v nočním životě.“

Logika mi říkala, že bych s Isabellou neměl navazovat důvěrnější vztah, než je nutné. Vzhledem k jejímu zaměstnání a mé pozici v klubu to nebylo vhodné. Také jsem měl znepokojivý pocit, že je nebezpečná – ne fyzicky, ale nějakým jiným způsobem, který jsem nedokázal přesně určit.

Ovšem místo abych odešel, jak mi velel zdravý rozum, zmenšil jsem vzdálenost mezi námi a přejel prsty po slonovinových klávesách klavíru. Byly ještě teplé od jejího doteku.

Isabella se uvolnila, její oči však zůstaly ve střehu, zatímco mě vedle sebe pozorovala. „Nic ve zlém, ale nedokážu si vás představit v nočním klubu, natož na neonovém čemkoli.“

„Nemusím se něčeho účastnit, abych to chápal.“ Stiskl jsem mollovou klávesu a dal notou najevo, že chci přejít k dalšímu tématu. „Hrála jste dobře. Lépe než většina klavíristů, kteří se tuhle sonátu pokoušejí zahrát.“

„Na konci té věty tuším *ale*.“

„Ale na začátku druhého motivu to bylo příliš agresivní. Mělo by to být lehčí, zdrženlivější.“ Nebyla to urážka, jen objektivní hodnocení.

Isabella povytáhla obočí. „Myslíte, že to svedete líp?“

Zrychlil se mi tep a v hrudi se mi rozhořel známý žár. Její tón se pohyboval na hranici mezi škádlením a výzvou, a to stačilo, aby se stavidla mé soutěživosti otevřela dokořán.

„Smím?“ Kývl jsem na stoličku u klavíru.

Sklouzla z ní. Sedl jsem si na uvolněné místo, upravil výšku a znovu se dotkl kláves, tentokrát zamyšleně. Hrál jsem jen druhou větu, ale tuhle sonátu jsem cvičil už od dětství, kdy jsem trval na tom, aby můj učitel klavíru přeskočil lehké skladby a místo nich mě učil ty nejtěžší. Bylo těžší se do toho dostat bez úvodní části, ale vedla mě svalová paměť.

Sonáta zdařile skončila a já se spokojeně usmál.

„Hmm.“ Nezdálo se, že to na Isabellu udělalo dojem. „Moje verze byla lepší.“

Zvedl jsem hlavu. „Prosím?“

„Promiňte.“ Pokrčila rameny. „Jste dobrý klavírista, ale něco vám chybí.“

Pocit, který ve mně její slova vyvolala, byl tak ne-

známý a nečekaný, že jsem dokázal jen zírat a moje odpověď se ztratila mezi ohromením a rozhořčením.

„Něco mi chybí,“ zopakoval jsem, příliš zaražený na to, abych se zmohl na nějakou originální reakci.

Vystudoval jsem Oxford a Cambridge, byl jsem nejlepší ve třídě, hrál jsem tenis a pólo a mluvil jsem plynně sedmi jazyky. V osmnácti jsem založil charitativní organizaci, která financuje umění v nedostatečně rozvinutých oblastech, a byl jsem na nejlepší cestě stát se jedním z nejmladších generálních ředitelů v žebříčku časopisu Fortune 500 na světě.

Za těch třicet dva let, co jsem na světě, mi nikdo nikdy neřekl, že mi něco *chybí*.

Nejhorší na tom bylo, že když jsem se nad tím zamyslel, měla pravdu.

Ano, moje technika překonala její. Přesně jsem trefil každý tón, jenže v mém podání skladba inspirovala... nic. Střídání emocí, kterými se vyznačovalo její provedení, se vytratilo a zanechalo po sobě sterilní krásu.

Když jsem hrál sám, nikdy jsem si toho nevšiml, ale po jejím výkonu byl rozdíl evidentní.

Stáhla se mi čelist. Byl jsem zvyklý být nejlepší a uvědomění, že *nejsem*, alespoň ne v téhle konkrétní skladbě, mě ranilo.

„Co přesně mi podle vás chybí?“ zeptal jsem se, a ačkoli mi hlavou vířily různé myšlenky, tón jsem měl klidný.

Mentální poznámka: Dokud tenhle problém nevyřeším, nahradím hru na klavír tenisem s Dominicem. Nikdy jsem nic nedělal méně než dokonale a tohle nebude výjimka.

Isabelle se ve tvářích udělaly dolíčky. Zdálo se, že ji moje rozladění velice těší, což mě mělo rozzuřit

ještě víc. Místo toho jsem na její škádlivý úsměv málem zareagoval vlastním úsměvem, než jsem se zarazil.

„To, že to nevíte, je část problému.“ Vyrasila ke dveřím. „Přijdete na to.“

„Počkejte.“ Vstal jsem a bez přemýšlení ji chytil za ruku.

Ztuhli jsme ve stejnou chvíli a naše oči se upřely na moji ruku, která jí objímala zápěstí. Její kůže byla na dotek hebká a bušení jejího tepu odpovídalo náhlému zrychlení toho mého.

Rozhostilo se kolem nás intenzivní, napjaté ticho. Byl jsem obhájce vědy; nevěřil jsem v nic, co by odporovalo fyzikálním zákonům, ale byl bych přísahal, že se čas fyzicky zpomalil, jako by byla každá vteřina obalená v melase.

Isabella zřetelně polkla. Byl to nepatrný pohyb, ovšem stačilo to, aby se fyzikální zákony vrátily na své místo a zakročil rozum.

Čas se zrychlil do obvyklého tempa a já jsem její ruku pustil stejně náhle, jako jsem ji chytil.

„Odpusťte,“ pronesl jsem toporně. Ze všech sil jsem se snažil ignorovat mravenčení v dlani.

„Nic se neděje.“ Isabella se dotkla zápěstí a tvářila se nepřítomně. „Už vám někdo řekl, že mluvíte jako nějaký komparzista z *Panství Downton*?“

Ta otázka byla tak nečekaná, že mi chvíli trvalo, než mi došlo, nač se ptá. „Jako... kdo?“

„Jako komparzista ze seriálu *Panství Downton*. Znáte ten seriál o britské aristokracii z počátku dvacátého století?“

„Znám.“ Nežiju v jeskyni.

„Aha, dobře. Jen jsem si říkala, že vám o něm řeknu, kdybyste ho náhodou neznal.“ Isabella se znovu

oslnivě usmála. „Měl byste se zkusit trochu uvolnit. Mohlo by to pomoci při hře na klavír.“

Podruhé té noci jsem ztratil slova.

Pořád jsem stál na místě a snažil se pochopit, jak se můj večer mohl tak zvrtnout, když se za ní zavřely dveře.

Teprve cestou domů jsem si uvědomil, že od chvíle, kdy jsem slyšel hrát Isabellu v hudebním salonku, jsem jedinkrát nepomyslel na volbu generálního ředitele ani na její načasování.

KAPITOLA 4

Isabella

Mamka se na tebe onehdy ptala,“ prohlásil Gabriel. „Jezdíš domů jen jednou za rok a má starost, co děláš na Manhattanu...“

Mračila jsem se na poloprázdnou stránku před sebou, zatímco bratr mlel páté přes deváté. Už teď jsem litovala, že jsem mu zvedla telefon. V Kalifornii bylo teprve šest ráno, ale on zněl jako vždy čile a v pohodě. Pravděpodobně už byl dávno v kolotoči své kancelářské práce, přečetl si zprávy, odpověděl na e-maily a vypil jeden z těch svých odporných smoothies plných antioxidantů.

Zatímco já jsem na sebe byla pyšná, že jsem vylezla z postele před devátou. Po včerejším setkání s Kaiem jsem nedokázala usnout, ale myslela jsem si, že ten zvláštní zážitek bude možná, jen možná, stačit k tomu, abych napsala pár vět do rukopisu.

Nestačil.

Můj erotický thriller o nebezpečném vztahu mezi bohatým advokátem a naivní servírkou, která se stala jeho milenkou, měl v mojí hlavě nejasné obrisy. Měla

jsem zápletku, měla jsem postavy, ale krucinál, neměla jsem slova.

Aby toho nebylo málo, můj bratr pořád mluvil.

„Posloucháš mě?“ V jeho hlase znělo stejnou měrou podráždění i nesouhlas.

Teplo z notebooku mi pronikalo přes kalhoty na kůži, ale sotva jsem to vnímala. Byla jsem moc zabraná do vymýšlení toho, jak zaplním všechno to bílé místo, aniž bych musela napsat další slova.

„Jo.“ Označila jsem celý text a zvětšila velikost písma na třicet šest. *Mnohem lepší*. Stránka už nevypadala tak prázdně. „Říkal jsi, že jsi byl konečně u doktora na konzultaci ohledně implantátu se smyslem pro humor. Sice je to experimentální technologie, ale situace je zoufalá.“

„Fakt k popukání.“ Mému nejstaršímu bratrovi nikdy v životě nic nepřipadalo vtipné, proto potřeboval implantovat smysl pro humor. „Mluvím vážně, Iso. Máme o tebe strach. Před lety ses přestěhovala do New Yorku, ale pořád bydlíš v bytě zamořeném krysami a roznášíš drinky v nějakém baru –“

„Klub Valhalla není žádný *bar*,“ namítla jsem. Než jsem tam získala místo barmanky, prošla jsem šesti koly pohovorů; ať se propadnu, jestli Gabrielovi dovolím, aby ten úspěch shazoval. „A můj byt *není* zamořený krysami. Mám za mazlíčka hada, vzpomínáš?“

Pohlédla jsem starostlivě na Montyho vivárium, ve kterém tvrdě spal smotaný v klubíčku. Samozřejmě spal dobře; nemusel mít obavy z dotěrných sourozenců ani z toho, že v životě selže.

Gabriel pokračoval, jako bych nic neřekla. „A mezitím pracuješ na knize, na které ses už nadobro zasekla. Podívej, my víme, že si myslíš, že chceš být

spisovatelkou, ale možná je čas to přehodnotit. Přestěhovat se domů, vymyslet náhradní plán. Vždycky bychom ocenili tvou pomoc v kanceláři.“

Přestěhovat se domů? Pracovat v kanceláři? *Jen přes moji mrtvolu*. Při představě, že promarním dny v nějakém kanclu, se mi do krku vkrádala hořkost. Na rukopisu jsem sice zrovna nepokročila, ale přijmout Gabrielovo „řešení“ znamenalo nadobro zahodit své sny.

Nápad na knihu jsem dostala před dvěma lety, když jsem pozorovala lidi v parku Washington Square. Vyslechla jsem ostrou hádku mezi mužem a nějakou ženou, která evidentně nebyla jeho manželka, a moje představitivost jejich hádku přebrala a rozvíjela. Měla jsem příběh ve své hlavě tak obširný a propracovaný, že jsem o svém plánu napsat a vydat thriller sebevědomě řekla všem, koho znám.

Den poté, co jsem se nachomýtlá k té hádce, jsem si koupila zbrusu nový notebook a lila ze sebe slova. Akorát že to, co ze mě nakonec vypadlo, nebylo mistrovské dílo kvality vybroušeného diamantu, jak jsem si představovala. To, co vzniklo, byly hnusné hroudy uhlí, a tak jsem je smazala.

A stránky zůstaly prázdné.

„Nemyslím si, že chci být spisovatelkou, *chci* být spisovatelkou,“ řekla jsem. „Jen procházím příběh.“

Navzdory mému momentálnímu zklamání z psaní bylo na tom tvořit a ztrácet se v nových světech něco neskutečně mimořádného. Knížky pro mě už roky představují únik z reality a jednou nějakou vydám. Tohlehle snu se nevzdám proto, aby se ze mě stal robot v kanclu.

„Stejně jako jsi chtěla být tanečnicí, zaměstnankyní cestovní kanceláře a moderátorkou denní talk show?“

Nesouhlas přehlušil Gabrielovo rozčilení. „Už nejsi čerstvá absolventka vysoké školy. Je ti dvacet osm. Potřebuješ směr.“

Hořkost v mém hrdle zhoustla do suché kyselé sedliny.

Potřebuješ směr.

Gabrielovi se to říkalo snadno. Věděl, co chce, už od střední. *Všichni* bratři to věděli. Byla jsem jediný člen rodiny Valencia, který bezcílně proplouval ve vodách života po škole, zatímco zbytek rodiny se věnoval kariéře.

Podnikatel, umělec, profesor, inženýr a já, flákač.

Strašně mě štvalo, že jsem selhala, a hlavně mě štvalo, že má Gabriel pravdu.

„Mám směr. Vlastně...“ *Neříkej to. Neříkej to. Ne—* „Už mám tu knížku skoro dopsanou.“ Ta lež ze mě vyletěla dřív, než jsem ji stihla zarazit.

„Vážně?“ Jen on dokázal prošpikovat to slovo takovou skepsí, že se změnilo v něco jiného.

Lžeš?

Skutečná, nevyslovená otázka se přelévala přes okraj, strkala do mého prohlášení a hledala v něm díry. Bylo jich tam samozřejmě hodně. Celá ta zatračená věc byla jedna obrovská díra, protože jsem měla blíž k tomu, abych založila kolonii na Marsu, než k dokončení své knihy. Ale už bylo pozdě. Zahnala jsem se do kouta a jediná cesta ven vedla skrz.

„Ano.“ Odkáslala jsem si. „Na Vivianině svatbě jsem se výrazně posunula. To ten italský vzduch. Bylo to velmi, ehm, inspirativní.“

Jedinou inspirací mi bylo přespříliš skleniček šampaňského a neskutečná kocovina, ale to jsem si nechal pro sebe.

„Skvělé,“ řekl Gabriel. „V tom případě si ji rádi

přečteme. Máma má za čtyři měsíce narozeniny. Proč nevezmeš tu knihu s sebou domů na oslavu?“

Z útesu se odtrhl kus skály a spadl mi do žaludku. „V žádném případě. Píšu erotický thriller, Gabe. Jako že v něm je *sex*.“

„Vím, o čem jsou erotické thrillery. Jsme tvoje rodina. Chceme tě podpořit.“

„Ale je to –“

„Isabello.“ Gabriel nasadil stejný tón, jakým mě sekýroval, když jsme byli mladší. „Trvám na tom.“

Stiskla jsem mobil tak silně, až na protest zapraskal.

Byl to test. On to věděl, já to věděla a ani jeden z nás nehodlal ustoupit.

„Dobrá.“ Vložila jsem do hlasu notnou dávku předstíraného elánu. „Ale jestli z toho budeš mít takové trauma, že se mi *minimálně* dalších pět let nedokážeš podívat do očí, na mě to neházej.“

„Risknu to.“ V hlase mu zazněl varovný tón. „Ale pokud nám do té doby z nějakého důvodu nedokážeš tu knihu ukázat, sedneme si a vážně si promluvíme.“

Po otcově smrti se Gabriel stal vedle naší matky neoficiální hlavou rodiny. Staral se o mě a moje bratry, zatímco máma pracovala – vyzvedával nás ze školy, bral nás k lékaři, vařil večeře. Všichni už jsme byli dospělí, ale s tím, jak mu matka svěřovala stále více rodinných povinností, se jeho panovačnost zhoršovala.

Začala jsem zuby. „Nemůžeš –“

„Musím končit, jinak přijdu pozdě na schůzku. Brzy si popovídáme. Uvidíme se v únoru.“ Ukončil hovor a nechal za sebou ozvěnu své chabě skrývané výhrůžky.

Hrud' mi pevně sevřela panika. Odhodila jsem mobil a snažila se rozdýchat narůstající tlak.

Zatracený Gabriel. Jak ho znám, okamžitě o knize poví celé naší rodině. Jestli dorazím s prázdnýma rukama, budu muset čelit jejich kolektivní nevoli. Máminu zděšení, nesouhlasu mé loly, a co je nejhorší, Gabrielovu samolibému, vševědoucímu chování.

Věděl jsem, že to nedokážeš.

Potřebuješ směr.

Kdy se dáš dohromady, Isabello?

Je ti dvacet osm.

Když to zvládneme my ostatní, proč ne ty?

Ty domnělé výčitky se mi převalovaly v krku a odstříhly mi přívod kyslíku.

Čtyři měsíce. Měla jsem čtyři měsíce, abych dopsala knihu, pracovala na plný úvazek a bojovala s nepříjemným spisovatelským blokem, jinak bude moje rodina vědět, že jsem přesně takový neschopný ztroskotanec bez cíle, za jakého mě Gabriel považuje.

Už tak jsem nesnášela, jak jsem se každý rok, co jsem byla v New Yorku, vracela domů a neměla co ukázat. Pomyšlení, že stejné zklamání uvidím ve tvářích své rodiny, nesnesu.

Je to v pohodě. Budeš v pohodě.

Osmdesát tisíc slov do konce ledna. To se dá zvládnout, ne?

Na chvíli jsem si dovolila doufat a věřit, že to moje nové já svede.

Pak jsem zasténala a přitiskla si dlaně na oči. I když jsem je měla zavřené, viděla jsem jen prázdné stránky.

„Jsem v hajzlu.“

KAPITOLA 5

Kai

Díval jsem se chladně na muže, který seděl na-proti mně.

Po včerejší šokující zprávě týkající se pozice generálního ředitele a mé znepokojivé interakci s Isabellou jsem doufal, že prožiju klidný pracovní den, nicméně moje naděje se rozplynuly, jakmile se neohlášeně zjevil Tobias Foster.

Měl na sobě zbrusu nový oblek od Zegny, nablýskané rolexky a domýšlivě se rozhlížel okolo.

„Pěkná kancelář,“ pronesl. „Velmi příhodná pro Younga.“

Neřekl to nahlas, ale uměl jsem číst mezi řádky.

Já jsem si kancelář zasloužil, ty ses do své narodil.

Což byl úplný nesmysl. Možná jsem Young, ale vypracoval jsem se ze dna jako každý jiný zaměstnanec.

„Ta tvoje je určitě stejně hezká.“ Vřele jsem se na něj usmál a podíval se na hodinky. Všiml si toho; doufal jsem, že tu narážku pochopí. „Co pro tebe můžu udělat, Tobiasi?“

Byl šéfem evropské divize Young Corporation a mým největším konkurentem na pozici generálního ředitele, takže jsem udělal výjimku ze svého pravidla nesouhlasit s neplánovanými schůzkami a pozval ho k sobě do kanceláře.

Už teď jsem toho litoval.

Tobias byl ten nejhorší typ zaměstnance – svou práci dělal dobře, ale byl tak netaktní a otravný, až jsem si přál, aby nepracoval dobře a my ho mohli vyhodit. Oceňoval jsem jeho schopnosti, ale byl jen krůček od toho, aby narostl až do nebe.

„Jen jsem se chtěl stavit a pozdravit tě. Poctit tě návštěvou.“ Tobias si pohrával s křišťálovým těžítkem na mém stole. „Mám ve městě pár schůzek. Určitě o nich víš. Evropská divize roste neskutečně rychle a Richard mě pozval na večeři k Peteru Lugerovi.“ Jeho nervy drásající smích se nesl vzduchem.

Richard Chu byl nejdéle činným členem správní rady společnosti Young Corporation, a pokud jde o inovace, byl úplně zkosnatělý. Párkrát jsme se dostali do sporu ohledně budoucnosti firmy, ale nehledě na to, jak velkou moc si myslí, že má, představoval jen jeden hlas z mnoha.

„To mě nepřekvapuje. Richard má rád určitý typ společníků.“ *Takový, který mu leze do zadku, jako by byl ze zlata.* Tobiasovi spadl úsměv. „Možná bys měl vyrazit. Provoz může být v tuhle denní dobu dost nesnesitelný. Mám ti zařídít odvoz?“

Moje ruka se vznášela nad telefonem v jasném gestu.

„Není třeba.“ Pustil těžítka a bedlivě si mě prohlížel, všechny stopy předstírané úcty zmizely. „Jsem zvyklý zařizovat si věci sám. Ale ty musíš mít mnohem jednodušší život, co? Stačí, když to příští čtyři měsíce nepoděláš, a pozice generálního ředitele je tvoje.“

Neskočil jsem mu na to. Tobias si o mě mohl otírat hubu, jak mu je líbo, ale já jsem byl ve své práci zatraceně dobrý a oba jsme to věděli.

„Už přes třicet let jsem nic nepodělal,“ řekl jsem mile. „A nemám v plánu s tím teď začínat.“

Jeho falešná vlídnost se vrátila na své místo jako záclona zakrývající okno. „To je pravda, ale všechno je jednou poprvé.“ Vstal a jeho úsměv byl víc slizký než kuchyň ve fast foodu. „Uvidíme se za pár týdnů na zasedání vedení. A Kaii? Ať vyhraje ten nejlepší.“

Oplatil jsem mu úsměv vlastním, lhostejným. Naštěstí vždycky vyhrávám.

Když Tobias odešel, podruhé jsem si prošel finanční zprávy za poslední čtvrtletí. Tržby z tisku klesly o jedenáct procent, tržby z online služeb vzrostly o devět celých dvě procenta. Nebylo to skvělé, ale bylo to lepší než u ostatních divizí, a bylo by to ještě horší, kdybych navzdory námitkám správní rady nezdvójnásoobil přechod na digitalizaci.

Ze čtení zprávy mě vytrhlo ostré zazvonění.

Zasténal jsem, když jsem uviděl číslo volajícího. Matka přerušovala mé úřední hodiny jen proto, aby mi sdělila něco neodkladného nebo nepříjemného.

„Mám skvělé zprávy.“ Jako obvykle šla rovnou k věci, jakmile jsem to zvedl. „Clarissa se stěhuje do New Yorku.“

Prolistoval jsem svůj mentální seznam osob. „Clarissa...“

„Teová.“ Klapot podpatků na mramoru zdůraznil její netrpělivost. „Vyrůstal jsi s ní. Jak jsi mohl zapomenout?“

Clarissa Teová.

Před očima mi proběhl nejasný obraz růžového tylu a rovnátek. Potlačil jsem další zasténání. „Je o pět let

mladší než já, matko. Říct, že jsem s ní vyrůstal, není zrovna přesné vyjádření.“

Teovi vlastnili jeden z největších maloobchodních řetězců v Británii. Matka byla nejlepší kamarádka Philippy Teové a sídla našich rodin spolu sousedila v luxusní londýnské čtvrti Kensington Palace Gardens.

„Bydleli jste vedle sebe a chodili na stejné společenské akce,“ opáčila matka. „To se podle mě počítá. Přesto, nejsi rád, že se stěhuje na Manhattan?“

„Hmm.“ Moje neurčitá reakce v sobě nesla veškeré nadšení obžalovaného, který stojí před soudem.

Navzdory tomu, že naše rodiny měly k sobě blízko, jsem Clarissu sotva znal. Když jsem byl malý, neměl jsem zájem kamarádit se s holkou, která je o pět let mladší než já, a když jsme byli oba dospělí, dělil nás oceán – já jsem studoval magistra na Cambridge, zatímco ona chodila na Harvard. Když se vrátila do Londýna, už jsem byl přestěhovaný do New Yorku.

Rozhodně jsme si nebyli natolik blízcí, abych cítil cokoli ohledně toho, odkud nebo kam se stěhuje.

„Moc lidí v New Yorku nezná,“ pokračovala máma s nenápadností tisíce neonových prskavek, které v noci křičí *pozvi ji na rande*. „Měl bys jí to tu ukázat. Blíží se podzimní galavečer ve Valhalle. Byla by půvabná společnice.“

Než jsem stihl spolknout další povzdech, pronikl mi krkem až na špičku jazyka. „Rád s ní někdy zajdu na oběd, ale pokud jde o galavečer, ještě jsem se nerozhodl, jestli s někým půjdu.“

„Jsi Young.“ Matčin hlas zněl přísněji. „Nejen to, za čtyři měsíce se můžeš stát generálním ředitelem největší mediální společnosti na světě. Dopřála jsem ti čas na zábavu, ale *musíš* se brzy usadit. Správná rada se na lidi s nestabilní rodinnou situací nedívá příznivě.“

„Nenašel jeden z jejích členů svou ženu v posteli se zahradníkem? Manželský život zní mnohem víc nestabilně, než když je člověk svobodný.“

„*Kaii.*“

Přejel jsem si rukou přes pusy a přemýšlel, jak se můj pohodový den mohl zvrhnout v *tohle*. Nejdřív Tobias, teď matka. Jako by se proti mně spikl celý vesmír.

„Nechci po tobě, abys ji požádal o ruku, i když by to rozhodně ničemu neuškodilo,“ vykládala matka. „Clarissa je krásná, vzdělaná, slušně vychovaná a kultivovaná. Byla by z ní báječná manželka.“

„Tohle není seznamovací aplikace. Nemusíš vyjmenovávat její kvality,“ podotkl jsem stroze. „Jak jsem řekl, slibuju, že se s ní alespoň jednou sejdu.“

Po pár dalších ujištěních jsem zavěsil.

Za spánkem mi pulzovala bolest. Matka mi poskytovala iluzi, že mám na vybranou, nicméně očekávala, že si Clarissu jednou vezmu. *Všichni* to čekali. A pokud ne Clarissu, tak někoho přesně jako ona, se správným rodokmenem, vzděláním a výchovou.

S pár takovými ženami jsem chodil. Byly celkem milé, ale vždycky jim něco chybělo.

Hlavou mi proběhl další výjev, tentokrát fialovočerných vlasů, jiskřivých očí a chraplavého, neodolatelného smíchu.

Napjala se mi ramena. Vytěsnil jsem ten obraz z hlavy a snažil se zase soustředit na práci, ale záblesky fialové barvy se vynořovaly tak dlouho, až jsem zaklapl složku a vstal.

Možná má matka pravdu. *Měl* bych vzít Clarissu na podzimní galavečer. To, že to s mými předchozími přítelkyněmi nevyšlo, neznamená, že podobný vztah nebude fungovat v budoucnu.

Byl jsem předurčený k tomu, abych si vzal někoho, jako je Clarissa Teová.

Nikoho jiného.

„Sakra, kdo tě dneska tak naštvál?“ Dante si promasíroval čelist. „Rozdáváš rány, jako bych byl podělanej Victor Black.“

„Nezvládáš to?“ zavtipkoval jsem a vyhnul se odpovědi na jeho otázku. Zmínku o úlisném generálním řediteli konkurenční mediální společnosti jsem ignoroval. „Jestli jsi v manželství vyměkl, stačí říct a najdu si nového part'áka.“

Jeho pohled by rozdrtil i mramorové sloupy na chodbě.

Potlačil jsem úsměv. Vytáčet ho mělo větší terapeutický účinek než naše týdenní zápasy. Jen bych si přál, aby to nešlo tak snadno. Stačila jediná napůl kritická poznámka o jeho ženě nebo manželství a hned se vrátil ke svému zamračenému já z doby před Vivian.

Obvykle jsme boxovali ve čtvrtek, ale vzhledem ke včerejší nečekané novince o postu generálního ředitele jsem ho přemluvil, aby naše setkání přesunul na dřívější termín.

„Posluž si. Stejně bych večery radši trávil s Viv.“ Krátká odmlka. „A nevyměkl jsem. Bylo to nerozhodně.“

Obvykle to tak končilo. Moji soutěživou povahu to pěkně štvalo, ale i proto jsem si tréninky s Dantem tolik užíval. Ve světě plném snadných vítězství představovaly výzvu.

„Takže jste pořád ve fázi líbánek?“ zeptal jsem se.

Dante a Vivian se nedávno vrátili ze svatební cesty

v Řecku. Ten Dante, kterého jsem znal skoro deset let, by si dva týdny volna nikdy nevzal, ale jeho žena dokázala nemožné. Přeměnila ho ve skutečného člověka, který žije i mimo kancelář.

Tvář mu zjihla. „Myslím si, že to nikdy neskončí,“ řekl s překvapivou upřímností. „Když o tom mluvíme, co budeš dělat s Clarissou?“

Řekl jsem mu o chystaném hlasování na post generálního ředitele i o matčině telefonátu. Podle očekávání projevil Dante soucit hodný odštípnutého kamene, nicméně si nenechal ujít jedinou příležitost, aby si do mě rýpnul kvůli matčině odhodlání najít mi manželku.

„Někam si s ní vyrazím, jak jsem slíbil. Kdo ví?“ Zastavil jsem se u vchodu do baru. „Třeba je ta pravá. Třeba budeme příští měsíc touhle dobou chodit na dvojitá rande a producírovat se po Times Square v ladícím oblečení pro páry.“

Dante se zamračil. „To si radši uříznu ruku a proženu ji mlýnkem na maso.“

Zadusil jsem smích. „Když to říkáš.“ Kdybych přesvědčil Vivian, dokázala by ho přimět, aby nahý jódloval na rohu Broadwaye a Čtyřicáté druhé ulice. Naštěstí pro něj byla i pro mě představa, že se v oblečení pro páry procházíme po Times Square, odpudivá.

Obvykle jsme po zápasech chodili společně na skleničku, ale dnes se omluvil, že má rande se svou ženou, a tak jsem do baru vešel sám.

Procházel jsem místností a instinktivně hledal záblesk dolíčků a fialek, ale viděl jsem jen Isabellinu blond'atou kamarádku a další barmanku se zrzavými lokny.

Posadil jsem se na prázdnou židli a objednal si u té blondýnky jako obvykle skotskou, bez ledu. Teresa? Teagan? *Tessa*. Tak se jmenuje.

„Tady máte!“ zašvitořila a postavila přede mě drink.

„Děkuju.“ Apaticky jsem se napil. „Máte tu rušno. Pracuje dnes ještě někdo?“

„Ne. Na směně nikdy nejsme ve víc než ve dvou.“ Tessa povytáhla obočí. „Hledáte někoho konkrétního?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jen se ptám.“

Naštěstí musela vzápětí obrátit pozornost k jinému zákazníkovi, a tak už dál nevyzvíдалa.

Dopil jsem skotskou a další půlhodinu jsem se věnoval povinnému navazování kontaktů a sbírání informací – nic lidem nerozváže jazyk tak jako trocha alkoholu, a přesně proto jsem si dal limit, že na veřejnosti vypiju maximálně tři skleničky – ale nedokázal jsem se soustředit. Myšlenky mi neustále bloudily k určité místnosti v patře.

Ne kvůli Isabelle, samozřejmě. Jen mě štvalo, že hrála lépe než já, a nebudu schopný vydechnout, dokud tu skladbu nedotáhnu k dokonalosti.

Zůstal jsem v baru ještě deset minut a pak už jsem to nevydržel. Omluvil jsem se z rozhovoru s generálním ředitelem jedné soukromé investiční společnosti, vyklouzl bočním vchodem a vyrazil po schodech nahoru.

Na rozdíl od včerejška do chodby nepronikla žádná hudba. Po kůži mi přeběhlo cosi, co se nebezpečně podobalo zklamání, dokud jsem to ze sebe nesetřásl.

Sáhl jsem po klice, zrovna když se otevřely dveře.

Vrazilo do mě něco – *někdo* – malého a měkkého a já jsem instinktivně sevřel ruku kolem jejího pasu, abych ji chytil.

Shlédl jsem a smysly mi zastřela vůně růží a vanilky, než můj mozek zaregistroval, koho to mám v náruči.

Hebké tmavé vlasy. Snědá pleť. Obrovské hnědé oči, které se vpíjely do mých s překvapeným výrazem a něčím dalším, z čeho se mi začala vařit krev.

Isabella.

KAPITOLA 6

Isabella

Kai mě chytil kolem pasu a přitiskl si mě k sobě. Jako by mě obklopilo peklo. Skrz blůzku mi do žil pronikalo teplo; kůže, která mi pod náhle těžkou uniformou začala mravenčit, se rozhodla.

Měla jsem něco udělat – omluvit se, že jsem do něj vrazila (i když to nebyla moje chyba), ustoupit, utéct, ale porouchala se mi mysl. Dokázala jsem se soustředit jen na pevnou sílu jeho těla a rychlý tlukot mého srdce.

Kai sklonil bradu a jeho oči našly ty moje. Pro jednou na sobě neměl kravatu a sako. Místo toho měl bílou košili s vyhrnutými rukávy a rozepnutým horním knoflíčkem. Košile byla tak hebká a on tak příjemně voněl, že mě přepadlo hloupé nutkání přitisknout mu tvář na hrud'. Nebo ještě něco horšího, přitisknout mu rty na krk a zjistit, jestli chutná stejně dobře, jako voní.

Dýchala jsem skrz pootevřené rty. Chvění zesílilo. Všechno mi připadalo teplé a hutné, jako bych se po-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Král pýchy***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.